

ಏಕಕರ ಮತ್ತು ಪೋಷಕರ ಅಂಕಣ

ಜಿಲ್ಲಾ
ಪತ್ರಿಕೆ

ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಾವು
ಆದರ್ಶವಾಗುವುದು ಹೇಗೆ?

ಆದರ್ಶದ ಪರಿಕಲ್ಪನೆ : ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಉತ್ತಮಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಮತ್ತು ನಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಹಾಗೂ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಆದರ್ಶವಾಗಲು ೧. ನಾವು ನಮ್ಮ ಜೀವನದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಉನ್ನತ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಇರಿಸಿಕೊಳ್ಳಬೇಕು. ೨. ಆ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಸಾಕಾರಗೊಳಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಬೇಕಾಗುವ ವಿಧಾನವನ್ನು ಅರಿತುಕೊಳ್ಳಬೇಕು.

ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಆದರ್ಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಂಡಿರುವ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಸಾವಿರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡಿದರೆ, ಆದರ್ಶವಿಲ್ಲದವನು ಐವತ್ತು ಸಾವಿರ ತಪ್ಪುಗಳನ್ನು ಮಾಡುವದಂತೂ ಖಂಡಿತ. ಆದ್ದರಿಂದ ಆದರ್ಶವನ್ನು ಇಟ್ಟುಕೊಳ್ಳುವುದು ಉತ್ತಮ. ಅದು ನಮ್ಮ ಹೃದಯಗಳ ಅಂತರಾಳದಲ್ಲಿ ಪ್ರವೇಶಿಸುವವರೆಗೆ, ನಮ್ಮ ಮಿದುಳುಗಳನ್ನು ಹೊಗುವವರೆಗೆ, ನಮ್ಮ ಶರೀರದ ಕಣಕಣದಲ್ಲೂ ಹರಡುವವರೆಗೆ ಈ ಆದರ್ಶದ ಬಗ್ಗೆ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟು ನಾವು ಕೇಳುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು. ನಾವು ಅದರ ಮೇಲೆ ಮನನ ಮಾಡುತ್ತಲೇ ಇರಬೇಕು.”

ಸಾವಿರಾರು ವರ್ಷಗಳಿಂದಲೂ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಜೀವನ ಮತ್ತು ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಸೇವೆಯೇ ನಮ್ಮ ಸಮಾಜದ ಆದರ್ಶಗಳಾಗಿವೆ. ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ನಾಯಕನು ಒಬ್ಬ ಮಹಾನ್ ಚಕ್ರವರ್ತಿ ಅಲ್ಲ, ಎಲ್ಲವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗಮಾಡಿರುವ ಒಬ್ಬ ಸಂನ್ಯಾಸಿ. ಆದ್ದರಿಂದ, ದೊಡ್ಡ ರಾಜನಿಂದ ಹಿಡಿದು, ಸಾಮಾನ್ಯ ವ್ಯಕ್ತಿಯವರೆಗೆ ನಮ್ಮ ಪೂರ್ವಿಕರು, “ಕಾಡುಮೇಡುಗಳಲ್ಲಿ ವಾಸಿಸುತ್ತ, ಕೌಪೀನಧಾರಿಯಾಗಿ, ಕಂದಮೂಲಗಳನ್ನು ತಿನ್ನುತ್ತ, ವೇದಾಭ್ಯಾಸ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಾಚೀನ ಋಷಿಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಸಂತಾನದ ಮೂಲವನ್ನು ಗುರುತಿಸಲು ಇಚ್ಛಿಸುತ್ತಾರೆ.”

ಮನಕರಗಿಸುವ ಕರೆಯ ಮೂಲಕ ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಈ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧೈಯದ ವಿವರಣಾತ್ಮಕ ಚಿತ್ರಣವನ್ನು ನಮ್ಮ ಮುಂದೆ ಇಡುತ್ತಾರೆ. ಇದು ಒಂದು ಮಂತ್ರಕ್ಕಿರುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ಹೊಂದಿದೆ. ಅದನ್ನು ನಾವು ಈ ನಾಡಿನ ಸ್ವದೇಶ ಮಂತ್ರವೆಂದೂ ಕರೆಯಬಹುದು:

“ಆರ್ಯಮಾತೆಯ ಅಮೃತಪುತ್ರರಿರಾ, ಮರೆಯದಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ತ್ರೀಯರ ಆದರ್ಶ ಸೀತಾ, ಸಾವಿತ್ರಿ, ದಮಯಂತಿಯರು. ಮರೆಯದಿರಿ, ನೀವು ಪೂಜಿಸುವ ಜಗದೀಶ್ವರನು ತ್ಯಾಗಿಗಳು ಚೂಡಾಮಣಿ, ಉಮಾ ಪಲ್ಲಭ ಶಂಕರ. ಮರೆಯದಿರಿ, ನಿಮ್ಮ ವಿವಾಹ, ನಿಮ್ಮ ಐಶ್ವರ್ಯ, ನಿಮ್ಮ ಜೀವನ, ಬರಿಯ ಇಂದ್ರಿಯ ಭೋಗಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ, ವೈಕ್ರಿಗತ ಸುಖಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲ. ಮರೆಯದಿರಿ! ಜಗನ್ಮಾತೆಯ ಅಡಿಪಾದದಲ್ಲಿ ಬಲಿದಾನಕ್ಕಾಗಿ ನೀವು ಜನ್ಮವೆತ್ತಿರುವಿರಿ!... ಮರೆಯದಿರಿ, ಅಂತ್ಯಜರು, ಮೂಢರು, ದರಿದ್ರರು, ನಿರಕ್ಷರಕುಕ್ಷಿಗಳು, ಚಂಡಾಲರು ಮತ್ತು ಚಮ್ಮಾರರಲ್ಲರೂ ನಿಮ್ಮ ರಕ್ತಬಂಧುಗಳಾದ ಸಹೋದರರು!

ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧೈಯಗಳು: ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರ ಪ್ರಕಾರ, ಸೇವೆ ಮತ್ತು ತ್ಯಾಗಗಳೇ ನಮ್ಮ ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಧೈಯಗಳು. ಆದ್ದರಿಂದ ನಮ್ಮ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಜೀವನಕ್ಕೂ ಅವೇ ಆಧಾರಸ್ತಂಭಗಳಾಗಿವೆ. ಅವು ನಮ್ಮ

ಜೀವನದ ಎಲ್ಲ ಉದ್ದೇಶಗಳು ಮತ್ತು ಕಾರ್ಯಗಳಿಗೆ ಚೈತನ್ಯವನ್ನು ಕೊಡುತ್ತವೆ; ನಾವು ಒಬ್ಬ ಉತ್ತಮ ಶಿಕ್ಷಕ ಅಥವಾ ಪೋಷಕರಾಗಲು ಬೇಕಾದ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಬಲವನ್ನು ಒದಗಿಸುತ್ತವೆ.

ತ್ಯಾಗವೆಂದರೆ, ಕಠಿಣ ಪ್ರಾಚರಣೆಯಲ್ಲ. ತ್ಯಾಗವೆಂದರೆ ಬಿಡುವುದು; ನಮ್ಮ ಅಹಂಕಾರವನ್ನು ತ್ಯಜಿಸುವುದು, ನಮ್ಮ ಸ್ವಾರ್ಥವನ್ನು, ನಮ್ಮ ಬೇಕುಬೇಡಗಳನ್ನು, ನಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಹಿತಾಸಕ್ತಿಗಳನ್ನು ಸಮಷ್ಟಿಹಿತಕ್ಕಾಗಿ ತ್ಯಜಿಸುವುದು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

“ಜಗತ್ತಿಗೆ ಯಾರು ಬೆಳಕು ಕೊಡುತ್ತಾರೆ? ಓದೆ ತ್ಯಾಗವೇ ನಿಯಮವಾಗಿತ್ತು. ಮುಂದೆಯೂ ಯುಗಗಳ ಪರ್ಯಂತ ಅದೇ ನಿಯಮವಿರುವುದು. ಈ ಭೂಮಿಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿದ ಧೀರರು ಮತ್ತು ಗುಣಾಧ್ಯರುಗಳೆಲ್ಲ ಒಹುಜನಹಿತಕ್ಕಾಗಿ, ಸರ್ವರ ಕಲ್ಯಾಣಕ್ಕಾಗಿ ತಮ್ಮನ್ನು ಬಲಿದಾನ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರೇ ಆಗಿದ್ದಾರೆ. ಚಿರಂತನ ಪ್ರೇಮ ಮತ್ತು ಅನುಕಂಪೆಯಿಂದ ಕೂಡಿದ ನೂರಾರು ಬುದ್ಧರು ಈಗ ಬೇಕಾಗಿದ್ದಾರೆ.”

ತ್ಯಾಗ: ತ್ಯಾಗದಿಂದ ಏನು ಪ್ರಯೋಜನ? ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆ ನಮ್ಮನ್ನು ಕಾಡಬಹುದು. ಅದಕ್ಕೆ ಉತ್ತರಗಳು ಇಲ್ಲಿವೆ:

೧. ತ್ಯಾಗದಿಂದ ಅಸೂಯೆ, ಭಯ, ಸಂದೇಹ ಮತ್ತು ನಮ್ಮನ್ನು ಬಂಧನಕ್ಕೆ ಒಳಪಡಿಸಿರುವ ಚಿಂತೆಗಳನ್ನು ಮೀರಿ ನಾವು ಬೆಳೆಯುತ್ತೇವೆ.
೨. ತ್ಯಾಗವು ನಮ್ಮ ಮನಸ್ಸನ್ನು ಪರಿಶುದ್ಧಗೊಳಿಸಿ, ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ಶಾಂತಿ ಮತ್ತು ಹರ್ಷವನ್ನು ತುಂಬುತ್ತದೆ.
೩. ಸಾರ್ಥಕವಾದ, ಉನ್ನತವಾದ ಮತ್ತು ಸಂತೋಷಕರವಾದ ಬಾಂಧವ್ಯಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳಲು ತ್ಯಾಗವು ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ.
೪. ತ್ಯಾಗಭಾವನೆಯು ಸಮಾಜದ ಹಿತವನ್ನು ಕಾಪಾಡುತ್ತದೆ.

ಕುಟುಂಬದ ಸದಸ್ಯರು ತ್ಯಾಗಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ. ಅದು ನೈಜ ಅರ್ಥದಲ್ಲಿ ಕುಟುಂಬವೆನಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತದೆ. ಯಾರು ತ್ಯಾಗಬುದ್ಧಿಯನ್ನು ರೂಢಿಸಿಕೊಂಡಿರುತ್ತಾನೋ ಅವನು ಎಲ್ಲರಿಗಿಂತಲೂ ಗೌರವಾರ್ಹನಾಗುತ್ತಾನೆ.

ಹರ್ಷಾನ್ವೇಷಣೆ ಅಥವಾ ಸುಖಾನ್ವೇಷಣೆ ಪ್ರತಿಯೊಬ್ಬ ಮಾನವನ ಸಹಜ ಗುಣ. ಇದನ್ನು ಸರಿಯಾದ ರೀತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾರ್ಥಕಪಡಿಸಿ ಕೊಳ್ಳಬೇಕಷ್ಟೆ. ತ್ಯಾಗದ ಮುಖ್ಯಾಂಶವೆಂದರೆ, ಸ್ವಾರ್ಥತ್ಯಾಗ. ಪೋಷಕರಾಗಿರುವ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಸಲುವಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಆಸೆ ಆಕಾಂಕ್ಷೆಗಳನ್ನು, ಸುಖವನ್ನೂ ತ್ಯಾಗ ಮಾಡುತ್ತೀರಿ. ಶಿಕ್ಷಕರಾಗಿದ್ದರೆ, ನಿಮ್ಮ ಸ್ವಂತ ಸಮಯ ಮತ್ತು ಸಂಪನ್ಮೂಲಗಳನ್ನು ನೀವು ಇಷ್ಟ ಪಡುವ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳ ಸಲುವಾಗಿ ತ್ಯಾಗಮಾಡಲು ಸಿದ್ಧರಿರುತ್ತೀರಿ. ತ್ಯಾಗ ಭಾವನೆ ಮಾಡುವುದು ತಾದಾತ್ಮ್ಯದಿಂದ. ಇಡೀ ಸಮಾಜದೊಂದಿಗೆ ಈ ಬಗೆಯ ತಾದಾತ್ಮ್ಯ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುವುದೇ ನಮ್ಮ ಎದುರಿಗೆ ಇರುವ ದೊಡ್ಡ ಸವಾಲಾಗಿದೆ. ಆಗ ನಾವು ನಮ್ಮ ಸಹಜೀವಿಗಳ ಆವಶ್ಯಕತೆಗಳ ಮತ್ತು ಸಮಸ್ಯೆಗಳ ವಿಷಯದಲ್ಲಿ

ಸೂಕ್ಷ್ಮಗ್ರಾಹಿಗಳಾಗುತ್ತೇವೆ. ಇದಕ್ಕೆ ಮೊದಲ ಹೆಜ್ಜೆಯೆಂದರೆ, ಮನಸ್ಸು ಮತ್ತು ಹೃದಯದ ಏಕಾಸ. ಏಕು ಕ್ರಿಸ್ತನು ಹೇಳಿದ್ದಾನೆ, "ನಿನ್ನ ನೆರೆಯವರನ್ನು ನಿನ್ನಂತೆಯೇ ಪ್ರೀತಿಸು." "ನಾನು, ನನ್ನದು" ಎಂಬ ಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆಯಿಂದ, "ನನ್ನ ಕುಟುಂಬ", "ನನ್ನ ಪಂಗಡ", "ನನ್ನ ದೇಶ" - ಈ ಹಂತಗಳಿಗೆ ಏರುತ್ತ, ಕಡೆಗೆ "ನನ್ನ ವಿಶ್ವ" ಎಂಬ ಆತ್ಮತ ಉದಾರ ಭಾವನೆಯನ್ನು ಹೊಂದುವುದೇ ತ್ಯಾಗ. ನಾವು ಏಕಾಸಗೊಂಡ ಜನರ ಗುಂಪುಗಳೊಂದಿಗೆ ತಾದಾತ್ಮ್ಯಹೊಂದಿದ ಹಾಗೆಲ್ಲ, ವೈಯಕ್ತಿಕವಾಗಿ ಹೆಚ್ಚು ಹೆಚ್ಚು ತ್ಯಾಗಮಾಡುವ ಸಾಮರ್ಥ್ಯ ವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತೇವೆ. ಇದು ವಸ್ತುತ್ವದ ಕುಟುಂಬಕಮ್ - "ಇಡೀ ಪ್ರಪಂಚವೇ ನನ್ನ ಮನೆ" ಎಂಬ ಪ್ರಾಚೀನ ಭಾರತೀಯರ ಆದರ್ಶದಲ್ಲಿ ಪರ್ಯವಸಾನಗೊಳ್ಳುವುದು.

ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆ: ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಯ ಆಚರಣೆಯು ಅತಿ ಉನ್ನತವಾದ ಧಾರ್ಮಿಕ ಅಥವಾ ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಆಚರಣೆಯಾಗಿದೆ. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾ ನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ: "ನಿಸ್ವಾರ್ಥತೆಯು ನಮಗೆ ಒಳಿತನ್ನು ಉಂಟು ಮಾಡುವುದು. ಆದರೆ ಜನರು ಅದರಂತೆ ನಡೆಯುವ ಸಹನೆಯನ್ನು ಹೊಂದಿರುವುದಿಲ್ಲ. ಅಷ್ಟೇ ಮಾನಸಿಕ ಮತ್ತು ದೈಹಿಕ ಆರೋಗ್ಯದ ದೃಷ್ಟಿಯಿಂದಲೂ ನಿಸ್ವಾರ್ಥ ಭಾವನೆ ಆತ್ಮತ ಆವಶ್ಯಕ."

ಸೇವೆಯ ಆದರ್ಶ : ಅವಳಿ ಆದರ್ಶಗಳಾದ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸೇವೆ ಗಳನ್ನು ಒಟ್ಟಾಗಿ ಆಚರಿಸಬೇಕು. ತ್ಯಾಗಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದೆಯೇ ಸೇವೆಯು ಸಾಧ್ಯವೇ ಇಲ್ಲ. ಹಾಗೆಯೇ ಸೇವಾಮನೋಭಾವನೆ ಇಲ್ಲದ ತ್ಯಾಗವು ಅಸಂಪೂರ್ಣವೇ ಸರಿ. ಧರ್ಮವೆಂದರೆ, "ಒಳ್ಳೆಯವನಾಗಿರುವುದು. ಒಳ್ಳೆಯದನ್ನು ಮಾಡುವುದು." ತ್ಯಾಗದ ಆದರ್ಶವು ನಮ್ಮ ಜೊತೆಯಲ್ಲಿರುವವರನ್ನು ಪ್ರೀತಿಸುವ, ಆರೈಕೆ ಮಾಡುವ ಮತ್ತು ಸೇವೆ ಮಾಡುವ ಶಕ್ತಿಯನ್ನು ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ತುಂಬಿದಾಗಲೇ ಅದು ಸಂಪೂರ್ಣ ವಾಗುವುದು. ಸೇವೆಯ ಈ ಆದರ್ಶವು ಬರಿಯ ದಾನಶ್ರಿಯೆಯಲ್ಲ ಅಥವಾ ಶಾರೀರಿಕ ಶ್ರಮವೂ ಅಲ್ಲ. ಶ್ರೀರಾಮಕೃಷ್ಣರು "ಶಿವಜ್ಞಾನೇ ಜೀವಸೇವಾ" (ಮಾನವನನ್ನು ದೇವರೆಂದೇ ತಿಳಿದು ಸೇವೆ ಮಾಡು) ಎಂದಿದ್ದಾರೆ. ಇಲ್ಲಿ ಸೇವೆಯೆಂದರೆ, ಅನುಕಂಪವನ್ನು ತೋರುವುದಲ್ಲ. ಭಗವದಾರಾಧನಾ ಭಾವದಿಂದ ವಿನಯಪೂರ್ವಕವಾಗಿ ಸೇವೆ ಮಾಡು ವುದು. ಆಧುನಿಕ ಯುಗದಲ್ಲಿ ಸೇವಾಆದರ್ಶವನ್ನು ಸಾಮಾಜಿಕ ಹೊಣೆ ಗಾರಿಕೆಯ ಸಂದೇಶವನ್ನಾಗಿ ಪ್ರಸಾರ ಮಾಡಿದವರು ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾ ನಂದರು. ಅವರು ಹೀಗೆ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

"ಇಷ್ಟೊಂದು ತಪಸ್ಸಿನ ನಂತರ, ನಾನು ನೈಜ ಸತ್ಯವನ್ನು ಅರಿತು ಕೊಂಡಿದ್ದೇನೆ. ಅದೇನೆಂದರೆ, ಭಗವಂತನು ಪ್ರತಿಯೊಂದು ಜೀವಿ ಯಲ್ಲಿಯೂ ಇದ್ದಾನೆ; ಇದಕ್ಕಿಂತ ಬೇರೆ ಯಾವ ದೇವರೂ ಇಲ್ಲ. ಯಾರು ಜೀವಿಯನ್ನು ಸೇವೆ ಮಾಡುತ್ತಾರೋ, ಅವರು ಭಗವಂತನ ಸೇವೆಯನ್ನೂ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ."

ಇತರರಿಗೆ ನಾವು ಮಾಡುವ ಸ್ವಲ್ಪಮಟ್ಟಿನ ಸೇವೆಯೂ ಕೂಡ ನಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ದಿವ್ಯತೆಯನ್ನು ಪ್ರಕಟಪಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ಎಷ್ಟೋ ಸಹಾಯ ಮಾಡುತ್ತದೆ. ಆದರೆ ಸೇವೆಯನ್ನು ಗಾಢವಾದ ಅನುಕಂಪ ಮತ್ತು ಸಂಪೂರ್ಣ ಫಲಾಸಕ್ತಿರಹಿತವಾಗಿ ಮಾಡಬೇಕು. ಸ್ವಾಮಿ ವಿವೇಕಾ ನಂದರು ಹೇಳುತ್ತಾರೆ:

"ನೀವು ಕೊಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳಿಂದ ಏನನ್ನಾದರೂ ತಿರುಗಿ ಕೇಳುತ್ತೀರೇನು? ಅವರಿಗಾಗಿ ಶ್ರಮಪಡುವುದು ನಿಮ್ಮ ಕರ್ತವ್ಯ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಮುಗಿಯಿತು. ಯಾವ ನಿರ್ದಿಷ್ಟ ವ್ಯಕ್ತಿಗಾಗಲೀ, ನಗರಕ್ಕಾಗಲೀ ಅಥವಾ ರಾಜ್ಯಕ್ಕಾಗಲೀ ನೀವು ಮಾಡುವ ಯಾವುದೇ ಸಹಾಯವನ್ನೂ, ಇದೇ ಭಾವನೆಯಿಂದ, ಅಂದರೆ ನೀವು ನಿಮ್ಮ ಮಕ್ಕಳ ಬಗ್ಗೆ ಹೊಂದಿರುವ ಭಾವನೆಯಿಂದಲೇ ಮಾಡಿ. ಅವರಿಂದ ಏನನ್ನೂ ಪ್ರತಿಯಾಗಿ ಅಪೇಕ್ಷಿಸಬೇಡಿ"

ಈ ಬಗೆಯ ಕಾರ್ಯವನ್ನು ನಿಷ್ಕಾಮ ಕರ್ಮ ಎನ್ನುತ್ತಾರೆ. ಹಾಗಾದರೆ, ಸಹಾಯವನ್ನು ಪಡೆಯುವವರ ಬಗ್ಗೆ ನಮ್ಮ ಮನೋಭಾವ ಹೇಗಿರಬೇಕು? ಇಲ್ಲಿ, 'ನಾನು ಕೊಡುತ್ತೇನೆ-ನೀನು ಪಡೆದುಕೋ' ಎಂಬ ಭಾವ ಇರಕೂಡದು. 'ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಕೂಡಿ ಬೆಳೆಯೋಣ' ಎಂಬ ಭಾವ ಇರಬೇಕು. ಸೇವೆಯನ್ನು ನಾವು ಮಾಡಬೇಕಾದ್ದು ನಾವು ಸೇವೆ ಮಾಡುವವರಲ್ಲಿ ಅಡಗಿರುವ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಜಾಗರಣಕ್ಕಾಗಿ, ಅವರನ್ನು ಭೌತಿಕ, ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ವಾಗಿ ಸಶಕ್ತರನ್ನಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕಾಗಿ. ಅವರು ತಮ್ಮಲ್ಲಿರುವ ಆಂತರಿಕ ಶಕ್ತಿಯ ಅರಿವನ್ನು ಹೊಂದಿದಾಗ, ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ಉನ್ನತ ಜೀವನ ವನ್ನು ಬಾಳಬೇಕೆಂದು ಬಯಸುತ್ತಾರೆ.

ಪಂಚಯಜ್ಞಗಳು: ಸೇವೆಯ ಆದರ್ಶವು ಕೇವಲ ಮಾನವ ಬೇವಿಗಳನ್ನು ಮಾತ್ರ ಒಳಗೊಂಡಿದ್ದಲ್ಲ; ಇಡೀ ವಿಶ್ವವನ್ನು ವ್ಯಾಪಿಸಿರುವ ತತ್ತ್ವ ನಮ್ಮ ಶಾಸ್ತ್ರಗ್ರಂಥಗಳು ಪಂಚಯಜ್ಞಗಳನ್ನು ಗೃಹಸ್ಥರಿಗೆ ವಿಧಿಸುತ್ತವೆ. ಇವುಗಳನ್ನು ಆಚರಿಸುವ ಮೂಲಕ ನಾವು ಈ ಜಗತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಹಲವು ಹತ್ತು ಕಡೆಗಳಿಂದ, ಹಲವು ಹತ್ತು ಜನರಿಂದ ಪಡೆದುಕೊಂಡ ಉಪಕಾರ ಗಳ ಋಣವನ್ನು ತೀರಿಸಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತೇವೆ. ಅವೆಂದರೆ :

೧. ದೇವ ಋಣ: ಗಾಳಿ, ಬೆಳಕು, ನೀರು, ಮಣ್ಣು, ದೃಷ್ಟಿ, ಕೇಳುವ ಶಕ್ತಿ, ಮಾತಿನ ಶಕ್ತಿ - ಇವುಗಳೆಲ್ಲವೂ ದೇವರ ಕಾಣಿಕೆ. ಇದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಕು. ೨. ಋಷಿ ಋಣ: ಋಷಿಗಳು ನಮ್ಮ ಬಾಳಿಗೆ ಧೈಯವನ್ನೂ ಸಾಧನಾಮಾರ್ಗವನ್ನೂ ಹಾಕಿಕೊಟ್ಟಿದ್ದಾರೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ನಾವು ಋಣಿಗಳಾಗಿರಬೇಕು. ೩. ಪಿತೃ ಋಣ: ನಮ್ಮ ಹಿಂದಿನವರು, ತಂದೆತಾಯಿಯರಿಗೂ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಕು. ೪. ನೃ ಋಣ: ನಮ್ಮ ಜೀವನಕ್ಕೆ ಬೇಕಾದ ಸಕಲ ಸೌಲಭ್ಯಗಳನ್ನೂ ಒದಗಿಸಿಕೊಟ್ಟಿರುವ ಮಾನವ ಜನಾಂಗಕ್ಕೆ ನಾವು ಕೃತಜ್ಞರಾಗಿರಬೇಕು. ೫. ಭೂತ ಋಣ: ನಾವು ಪ್ರಾಣಿಪಕ್ಷಿಗಳಿಗೂ, ಸಸ್ಯವರ್ಗಕ್ಕೂ ನಮ್ಮ ಜೀವನವನ್ನು ಸಂಪದ್ಭರಿತವನ್ನಾಗಿ ಮಾಡಿರುವುದಕ್ಕೆ ಕೃತಜ್ಞತೆಯನ್ನು ಸೂಚಿಸಬೇಕು.

ನಮ್ಮ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಆಂದೋಲನದಲ್ಲಿಯೂ ತ್ಯಾಗ ಮತ್ತು ಸೇವೆಗಳೇ ಆದರ್ಶವಾಗಿದ್ದವು ಎನ್ನುವುದನ್ನು ನಾವು ಮರೆಯಬಾರದು. ಅವುಗಳಿಂದ ಹೊರಹೊಮ್ಮುವ ನೈತಿಕ ಮತ್ತು ಆಧ್ಯಾತ್ಮಿಕ ಶಕ್ತಿಯೇ ಆತ್ಮತ ಬಲಶಾಲಿಯಾದ ಬ್ರಿಟಿಷ್ ಸಾಮ್ರಾಜ್ಯವನ್ನು ಹೊಡೆ ದೋಡಿಸಲು ಕಾರಣವಾಯಿತು. ಇದಕ್ಕೆ ನಮ್ಮ ದೇಶದ ಅಸಂಖ್ಯಾತ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯಯೋಧರೇ ನಿದರ್ಶನವಾಗಿದ್ದಾರೆ. (ಭಾವಾನುವಾದ: ಸಂ.)

(ಕೃಪೆ: Parents and Teachers in Value Education, Publisher: Ramakrishna Mission, Belur Math)